

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Пловдив, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Н. Божилов
като разглежда докладваното от Милена Б. Рангелова Наказателно дело за възобновяване № 20245000600046 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 424 НПК.

Образувано е по искане на осъдения Г. М. И., депозирано чрез изрично упълномощените от него адв. К. А. и адв. Г. И., за възобновяване на в.н.о.х.д. № 927/2022 г. по описа на ОС-Стара Загора, с влязлото в сила по което решение е потвърдена присъдата по н.о.х.д. № 367/21г. на РС-Чирпан, с която за престъпление по чл. 129, ал. 2 НК му е наложено наказание три години лишаване от свобода и е постановено ефективното му изтърпяване.

Формулирано е оплакване за разностранни нарушения на процесуалните правила, засягащи процеса по оформяне на вътрешното убеждение на решаващите съдилища. Отделно се отправя укор за липсващ отговор на възражения на защитата. Искането е за отмяна на присъдата и потвърждаващото я въззивно решение и за ново първоинстанционно разглеждане на делото.

При пренията защитата не добави нещо ново към изтъкнатите доводи.

Представителят на АП-Пловдив счита, че искането за възобновяване не е основателно, като изрази мнение, че полагането на неположената от инстанционните съдилища доказателствена активност не би довело до различен от осъдителния извод.

Пловдивският апелативен съд, като касационна инстанция, след като обсъди аргументацията на искането в аспекта на мотивите на районния и окръжния съд, го счете за допустимо (депозирано в срок, от лице, което има право да иска проверка по реда на глава 33-та от НПК, с фиксирани и обосновани касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК) и **основателно**.

По-голяма част от искането заема многоаспектно възражение срещу доказателствената дейност на решаващите съдилища, която според защитата била лишила процеса от редица допустими източници на информация относно фактите по чл. 102 НПК. Поради това атакуваните съдебни актове ще бъдат разгледани на първо място от тази гледна точка:

1. Извършената проверка доведе до констатация за незаконосъобразно процедиране от страна на чирпанския и старозагорския съд. Набавяне на доказателствен материал по реда на чл. 281 НПК е задължително, а не препоръчително, което положение споменатите съдилища явно не са съобразили. Иде реч за това, че са negliжирали своите задължения да попълнят доказателствената маса с всички възможни и необходими доказателства, като са пропуснали да констатираят противоречие между показанията на очевидеца св. А. И. И., дадени в с.з., и показанията му, депозирани на първата процесуална фаза, и в тази връзка да приобщят досъдебните му показания. А въпросните негови първоначални твърдения са информативни относно главния факт на доказване – за механизма на причиняване на телесната повреда и свързания него въпрос за правдивостта на изявленията на една или друга доказателствена група.

2. Пропуснали са да прочетат (по реда на чл. 279, ал. 2 НПК) и обясненията на осъдения от досъдебното производство. Въпреки това са се позовали на тях, като са обосנוвали изводите си с противоречиво представяне на конфликтната ситуация (по въпроса кой бил одраскал жена му с нож по корема) пред разследващия орган и пред съда. Ползването на негоден доказателствен източник (неприобщен по надлежния ред) винаги опорочава формирането на съдийското убеждение, а с това и разкриването на обективната истина.

3. Чирпанският съд не е извършил изискуемата съпоставка между твърденията на пострадалия и неговите близки за удар с острието на брадва, които е кредитирал, и заключението на СМЕ, според което инкриминираното увреждане е причинено с твърд тъп предмет. Обявил е неопределено, че твърденият от посочените лица удар с острието „изцяло съвпада с приложената по делото медицинска документация и приетата СМЕ“ (вж. л. 102 гр. от първоист.дело), както и че твърденията на осъдения и св. М.З. за удар с широката част на мотика по главата „не отговарят на заключението на СМЕ“ (вж. л.103 от първоинст.дело). Касае се за превратно разчитане на експертизата, в която въпросът дали е възможно констатираното увреждане да се получи от удар с острието на мотика въобще не е бил обсъждан. Именно поради това пред въззивната инстанция защитата е настоявала за допълнителна експертиза, а обвинителят се е присъединил към искането ѝ за експертно изясняване на въпроса дали счупването на черепа на пострадалия би могло да произлезе от

удар с посочения в обвинителния акт остър предмет (каквото механизъм на причиняването му е приет и в проверяваните съдебни актове) – вж. л. 19 от въззивното дело. Въззивният съд не е изложил каквото и да е смислен мотив на отказа си да уважи споменатото искане.

4. Във връзка с експертизата районният съд е извършил още едно нарушение, което изначално е опорочило нейното приобщаване към доказателствения материал – не е изпълнил задължителното според чл. 282, ал. 1 НПК прочитане на заключенията ѝ преди да предостави вещото лице за разпит на страните, а сетне не е организиран дебат по констатацията за използване на тъпо-ръбест предмет – вж. л. 55 гръб от първоинст.дело. СтОС е можел да отстрани това нарушение, като призове д-р Д. за преразпит, но отново е останал безучастен.

*

Казано другояче, въззивният съд е negliжирал непълнотата на доказателствата, допусната от районния съд, и така се е лишил от основа за обективен и всестранен доказателствен анализ. Той е имал компетенцията да изпълни пренебрегнатите доказателствени задължения на първата инстанция – да прочете противоречивите досъдебни показания на свидетели и обяснения на осъдения, да проведе очни ставки между очевидците на конфликта, да събере несъбраните специални знания – но не я е упражнил.

5. По-нататък старозагорският съд не е удовлетворил искането на защитата да се разследва снемането на записи, фиксиращи ситуацията в инкриминирания час, от камерата за видеонаблюдение, поставена на магазина на св. Н.. Районният съд не е отказал разпит на полица, на когото св. Д. Н. била сигурна, че е предоставила устройството за снемане на записите от инкр.дата (св. С.Т.), и на техника, на когото според нея той го е предал за целта (св. Н.С.). Полицаят и техникът са отрекли да са получавали и обработвали въпросната камера и първата инстанция не се е постарала да изясни и отстрани въпросното разминаване с твърденията на собственичката на камерата. Старозагорският съд на свой ред не е пояснил решението си да отхвърли искането на защитата за очни ставки между полица и св. Н. и техника и св. Н.. Явно не е отчел, че отхвърленото искане е свързано с аргументацията на защитната теза за провеждане на едностранчиво разследване, т.е. като не го е удовлетворил, не е могъл да даде отговор на фундаментален довод на една от процесуалните страни. Това бездруго е злепоставило правата на нейните представители.

**

Вижда се, че с поредица порочни решения РС-Черпан и ОС-Стара Загора са допуснали нарушение по чл. 13 НПК, като са пропуснали да набавят важни за изясняване обстоятелствата по чл. 102 НПК доказателства. В резултат на това са оформили вътрешно убеждение, което не е било основано на обективното, всестранно и пълно изследване на тези обстоятелства, както повелява нормата на чл. 14 НПК. И в последна сметка са се оказали в невъзможност да дадат аргументиран отговор на възраженията на защитата за авторството на деянието.

Поради разискваните съществени процесуални нарушения въззивното дело следва да

бъде възобновено, постановеното по него решение – отменено, а делото – разгледано от въззивната инстанция за втори път. Искането на защитата за ново първоинстанционно разглеждане на делото не държи сметка за правомощията на въззивния съд на втора *първа* инстанция, така че не се счита за основателно.

В аспекта на решението за възобновяване на въззивното дело, т.е. към настоящия процесуален момент, се оказва основателно първоначално отхвърленото от ПАС искане на защитата за спиране изпълнението на присъдата.

Водим от горното Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА в.о.н.х.д. № 927/22 г. по описа на ОС-Стара Загора, ОТМЕНЯ произнесеното по него решение № 238/24.10.23г., с което присъдата № 13/26.09.22 г. по н.о.х.д. № 367/21 г. на РС-Чирпан е била потвърдена, и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от страна на старозагорския окръжен съд.

СПИРА изпълнението на присъда № 13/26.09.22г. по н.о.х.д. № 367/21г. на РС-Чирпан, потвърдена с решение по в.н.о.х.д. № 927/22г. на ОС-Стара Загора.

Да се пише писмо до началника на Затвора - Стара Загора, което да съдържа указание за незабавно освобождаване на осъдения Г. М. И., ако не се задържа на друго основание, и да бъде придружено с препис от настоящото решение.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____